

Nu am cuvinte să-l felicit îndeajuns pe autorul acestei lucrări pentru munca lui laborioasă și rezultatul ei!

Cred că era nevoie de o asemenea tratare în spațiul nostru românesc al acestei epistole greșit înțelese și poate, pe nedrept neglijate. Domnia lui Isus Cristos este una din cele mai mari realități ale universului moral și spiritual, iar înțelegerea implicațiilor ei în viața creștină practică este o datorie de căpătâi a fiecărui creștin. Epistola lui Iacov- o epistolă pe nedrept ignorată sau greșit înțeleasă, este unul din documentele Noului Testament care prezintă în modul cel mai clar și direct implicațiile acestei domnii. Iată de ce, apariția unui comentariu exegetic și devoțional al acestei epistole în spațiul evanghelic românesc, scris de un autor român și care să conțină aplicații la „realitatea românească” contemporană, este mai mult decât binevenită.

Cred că volumul pastorului Bebe Ciausiu își va aduce contribuția sa la stimularea unei gândiri și trăiri biblice sub domnia lui Cristos, spre gloria eternă a lui Dumnezeu.

DRD. MARIUS BIRGEAN,
PASTOR, BISERICA BAPTISTĂ „EMANUEL”, TIMIȘOARA

Cartea se înscrie cu succes în galeria comentariilor biblice autohtone. Demersul autorului este onest, avizat și riguros. Se apropie de epistolă cu atenție și în același timp cu o atitudine reverențioasă. Folosește cu acribie materialul teologic aferent, dar nu face concesii în privința originalității. Cititorul poate găsi în paginile ei o exegeză atentă și o forță aplicativă cu adevărat atrăgătoare. Dincolo de toate, abordarea este eminentemente cristologică. O adevărată pledoarie pentru domnia lui Cristos în noi!

DRD. GHIȚĂ MOCAN,
PASTOR, BISERICA PENTICOSTALĂ „FILADELFIA”, ORADEA

Bebe Ciausiu este un autor nou, dar biblic, bine documentat și modern. Este singurul scriitor din tânăra generație pe care eu îl știu, dar care scrie

atît de elaborat. Apariția cărților sale, serioase, este o binecuvântare pentru toți creștinii care trăiesc sub autoritatea lui Cristos.

DANIEL COCAR,
PASTOR, BISERICA BAPTISTĂ „STANCA”, TIMIȘOARA

O carte despre domnia lui Cristos peste cei mântuiți, care vine sa suplinească o lipsă printre cărțile noastre, dar, mai ales, să semnaleze o nevoie tot mai evidentă în viețile noastre.

IOAN GIURA,
PASTOR, BISERICA BAPTISTĂ „BIRUIȚA”, HUNEDOARA

Societatea post-modernă se confruntă cu o majoră criză de autoritate. În dorința lor de a experimenta libertatea absolută, oamenii nu mai vor să dea socoteală nimănui de felul în care își trăiesc viața. Chiar cu riscul de a merge împotriva curentului postmodern, îmbinând stilul practic cu cel academic, explicând în detaliu mesajul *Epistolei lui Iacov*, Bebe Ciaușu, arată că Isus Cristos nu poate fi invitat în viața unui om doar ca Mântuitor fără a fi acceptat și ca Domn. În prezența lui Cristos vii așa cum ești însă nu poți să rămâi așa cum ai venit. Recomand această carte cu multă dragoste.

ROMICĂ IUGA,
PASTOR, BISERICA BAPTISTĂ „SPERANȚA”, ARAD

www.cbee.ro

Oradea, 2010

www.cbee.ro

BEBE CIAUȘU

PREZENTARE EXPOZITIVĂ A *EPISTOLEI LUI IACOV*

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:
EDITURA COLEGIULUI BIBLIC EST EUROPEAN
Str. Țepeș Vodă, nr. 26, cod 410 513, Oradea, România
Tel. 0259 477 099, 0359 410 508, Fax 0359 410 509
E-mail: eebc@rdslink.ro, Website: www.cbee.ro

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace - electronice, mecanice, fotocopiere, înregistrare sau oricare altul - cu excepția unor citate scurte incluse în articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Editare literară și teologică: *Ioan Giura*
Corectura: *Corina Ivonici*
Tehnoredactare: *Erika Meister*
Coperta: *MediaCBEE*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CIAUȘU, BEBE

Domnia lui Cristos: Importanța domniei lui Cristos în viața

credinciosului/ Bebe Ciaușu. - Oradea: Editura Colegiului Biblic Est European, 2010

Index

ISBN 973-85068-9-1

232

BEBE CIAUȘU

IMPORTANȚA
DOMNIEI LUI CRISTOS
ÎN VIAȚA
CREDINCIOSULUI

PREZENTARE EXPOZITIVĂ A *EPISTOLEI LUI IACOV*

Oradea, 2010

www.cbee.ro

CUPRINS

CAPITOLUL I	27
Identitatea și intenția autorului	
CAPITOLUL II	39
Isus – Domn peste imaturitatea noastră spirituală (I)	
CAPITOLUL III	55
Isus – Domn peste imaturitatea noastră spirituală (II)	
CAPITOLUL IV	69
Isus – Domn peste imprudența noastră spirituală	
CAPITOLUL V	81
Isus – Domn peste incertitudinile noastre	
CAPITOLUL VI	95
Isus – Domn peste infatuarea noastră (I)	
CAPITOLUL VII	107
Isus – Domn peste infatuarea noastră (II)	
CAPITOLUL VIII	121
Isus – Domn peste ispitirile noastre	
CAPITOLUL IX	137
Isus – Domn peste ignoranța noastră spirituală	
CAPITOLUL X	151
Isus – Domn peste impulsivitatea noastră	
CAPITOLUL XI	165
Isus – Domn peste inconsecvența noastră	
CAPITOLUL XII	179
Isus – Domn peste indiferența noastră spirituală	
CAPITOLUL XIII	191
Isus – Domn peste ipocrizia noastră spirituală	

CAPITOLUL XIV	205
Isus – Domn peste ilegitimitatea noastră	
CAPITOLUL XV	217
Isus – Domn peste identitatea noastră (I)	
CAPITOLUL XVI	231
Isus – Domn peste identitatea noastră (II)	
CAPITOLUL XVII	245
Isus – Domn peste influența noastră (I)	
CAPITOLUL XVIII	259
Isus – Domn peste influența noastră (II)	
CAPITOLUL XIX	269
Isus – Domn peste impresiile noastre (I)	
CAPITOLUL XX	279
Isus – Domn peste impresiile noastre (II)	
CAPITOLUL XXI	291
Isus – Domn peste incidentele noastre	
CAPITOLUL XXII	305
Isus – Domn peste infidelitatea noastră spirituală	
CAPITOLUL XXIII	315
Isus – Domn peste independența noastră spirituală	
CAPITOLUL XXIV	331
Isus – Domn peste intoleranța noastră spirituală	
CAPITOLUL XXV	345
Isus – Domn peste intențiile noastre (I)	
CAPITOLUL XXVI	357
Isus – Domn peste intențiile noastre (II)	
CAPITOLUL XXVII	371
Isus – Domn peste isprăvnicia noastră	
CAPITOLUL XXVIII	383
Isus – Domn peste instabilitatea noastră spirituală	

CAPITOLUL XXIX	397
Isus – Domn peste interesele noastre	
CAPITOLUL XXX	407
Isus – Domn peste incapacitățile noastre	
CAPITOLUL XXXI	421
Isus – Domn peste insensibilitatea noastră	
BIBLIOGRAFIE	433
NOTE DE FINAL	441

www.cbce.ro

www.cbee.ro

CUVÂNT ÎNAINTE

Trebuie să mărturisesc din capul locului că ori de câte ori se întâmplă să-mi cadă în mâini lucrările unui fost student și, din fericire, actual coleg atât în lucrarea pastorală, cât și în cea pedagogică, mă gândesc cu mare bucurie că munca de la catedră este răsplătită dincolo de orice socoteli omenești. Cartea lui Bebe Ciaușu nu face excepție și trag nădejde că sentimentul de bucurie care m-a încercat văzând-o pentru prima oară se va face simțit și în launtrul cititorilor care se vor încumeta s-o deschidă. Lucrarea profesorului și pastorului Bebe Ciaușu, odată deschisă, ne obligă să ne gândim cu seriozitate la chestiuni pe care le luăm de bune, învățați fiind de lumea în care viețuim, fără să ne pese prea mult dacă trăim cu folos sau dacă ne irosim viața cu nepăsare.

De ce merită citită această carte? Cel puțin dintr-un motiv, anume că ne prezintă propria viață în lumina Scripturii, adică a Cuvântului lui Dumnezeu. Recunosc că, citind aceste cuvinte, un simplu om de pe stradă ar putea trânti cartea cât colo, pentru că aproape nimeni nu simte nevoia să citească încă o carte despre Dumnezeu. O trăire cât se poate de normală pentru orice om cât se poate de normal, nimic de zis. Și totuși cartea se adresează omului cât se poate de normal de pe stradă pentru că într-o lume în care mai toți îți spun ca trebuie să trăiești cum crezi tu de cuviință, cartea lui Bebe Ciaușu îți arată că trăirea în lume se învață, iar dacă vrei să trăiești cum se cuvine, atunci vei face bine să înveți din Scripturi. Tot astfel, într-o lume în care ești socotit prostul târgului dacă nu-ți cauți identitatea în propria persoană, această carte îți spune, vrei, nu vrei, că adevărata ta identitate se află dincolo de tine și chiar dincolo de lumea în care trăiești. Dacă vrei să-ți găsești această identitate dincolo de propria ființă și de lumea în care te

consumi fizic și psihic în fiecare zi, vei face bine să înveți - tot din Scripturi - că adevărata ta identitate se află în Dumnezeu, trăind după învățăturile lui Isus Cristos și după îndemnurile Duhului.

Nu în ultimul rînd, într-o vreme în care ajungi de răsul lumii dacă nu vorbești cu orice preț ori de câte ori ți se ivește prilejul și încă mai mult decât atât, cartea pastorului Bebe Ciaușu îți dovedește, și de această dată cu Scriptura în față, că nu de puține ori e mai bine să taci deoarece vorba multă e departe de simplitatea tăcerii și mai cu seamă a tăcerii duhovnicești, învățată în urma umblării cu Domnul. Asta e viața pe care o găsim în Scripturi și spre această viață ne îndreaptă cartea pe care tocmai o ții în mâini. Orice altă direcție în afara Scripturii și a vieții trăită împreună cu Domnul Isus te trimite într-o direcție în care, dacă ești om ca toți oamenii, nu vrei să te duci. Este suficient să te uiți în oglindă - de preferință dimineața, imediat după somnul mai mult sau mai puțin adânc din timpul nopții - ca să-ți dai seama, pentru nu știu a câta oară, că odată cu trecerea timpului te îndrepti încet, dar sigur, spre mormânt, un drum fără scăpare dacă pleci urechea la ce-ți spune lumea. Cartea lui Bebe Ciaușu însă te învață ce-ți spune Cuvântul lui Dumnezeu pentru ca trecerea ta prin mormânt să nu fie fără scăpare, ci dimpotrivă, să te ducă dincolo de el, spre viața cea nespus de frumoasă și fără de sfârșit pe care o poți trăi încă de pe-acum împreună cu Domnul Isus.

CONF. UNIV. DR. CORNELIU SIMUȚ
UNIVERSITATEA EMANUEL DIN ORADEA

INTRODUCERE

Este o bucurie deosebită pentru mine să urmez exemplul cărturarului Ezra de a mă apropia de Cuvântul dumnezeiesc cu scopul de a-l aprofunda și de a-l aplica, atât în viața personală, cât și a comunității pe care o slujesc. Deși este o muncă plină de trudă – o adevărată aventură pe tărâm spiritual – cred că este, cel puțin în aceeași măsură, una deosebit de răsplătită. Este o binecuvântare să vezi oamenii urmându-ți exemplul și dorindu-și să descopere ei înșiși „bogățiile nepătrunse” ale Cuvântului inspirat al lui Dumnezeu.

Niciodată o comunitate nu va putea fi transformată după chipul Domnului Isus Cristos până când nu va învăța să se apropie de Cuvânt, să-l aprecieze și să-l aplice. De aceea ne propunem ca în studiul de față să-i ajutăm pe cititorii noștri să descopere valoarea inestimabilă a Scripturii și, pe măsură ce o vor face parte integrantă din viața lor, să ajungă să semene tot mai mult cu Isus Cristos, Cuvântul întrupat. Vrem ca ei să înțeleagă nu doar în ce constă asemănarea cu Fiul lui Dumnezeu, ci și cum poate fi realizată în viața lor. Pentru îndeplinirea acestui obiectiv, credem că studierea *Epistolei lui Iacov* ne va fi de mare ajutor.

Trăim în vremuri foarte tulburi, vremuri pe care apostolul Pavel i le descria lui Timotei ca fiind „vremuri grele” (2 Timotei 3:1) și asta nu din cauza prigoanelor sau a lipsei de materiale biblice, așa cum se întâmpla în urmă cu numai douăzeci de ani, ci din cauza îndepărtării oamenilor de Dumnezeu și a îndreptării tot mai vizibile spre ei înșiși. Zeci de ani, credincioșii s-au rugat pentru vremuri de libertate, în care să se poată merge la adunările de rugăciune fără pericolul de a nu se mai întoarce niciodată acasă. Iar acum, când Dumnezeu a trimis libertatea cerută, nici măcar ei

înșiși nu mai merg la biserică. Au cerut libertate ca Biblia să poată ajunge în mâinile tuturor oamenilor, iar acum, când Biblia poate fi găsită oriunde, în orice format și orice culoare se dorește, nu mai este citită nici măcar de cei care au plâns și au strigat la Dumnezeu pentru „vremuri de libertate”. S-a mai cerut de la Dumnezeu darea la o parte a celor ce stăvileau răspândirea credinței creștine autentice, și Dumnezeu a ascultat rugăciunile copiilor Săi, dar acum, după nici douăzeci de ani de „libertate”, credința, fierbinte altădată, a fost redusă la „mersul la biserică” de duminica dimineața și...atât.

În zilele noastre, Biblia este tradusă, citită, studiată și predicată mai mult decât oricând înainte. Niciodată nu au existat posibilități mai mari ca astăzi de a avea Scriptura în casă și pe amvoane, dar în ce măsură este mesajul ei aplicat? Cred că aici ne confruntăm cu o problemă similară celei a lui Iacov, și anume: cum poate cineva să spună că este creștin dacă faptele lui nu dovedesc acest lucru? Poate fi Isus doar Mântuitorul cuiva fără a fi și Domnul lui? Este posibil ca o persoană să spună că a fost salvată de consecințele eterne ale păcatului, dar gândirea, vorbirea și trăirea lui nu dovedesc acest lucru? Aceasta este o problemă extrem de delicată ce a ajuns să se cristalizeze în ultima decadă într-o teologie foarte bine articulată.

Mulți oameni se mulțumesc să spună că ei L-au primit pe Isus Cristos ca Mântuitor, dar domnia Lui nu este vizibilă niciodată în viața lor și credem că marea vină le aparține unor predicatori, care preferă biserici mari, dar pline de oameni firești, decât biserici mici, dar pline de sfinți dedicați în întregime pentru Isus. Acești predicatori sunt interesați mai mult de bugetele impresionante și de costumele pe care le poartă decât de sufletele oamenilor.

Epistola lui Iacov a fost scrisă pentru astfel de timpuri și pentru astfel de oameni. Este cel mai clar studiu de teologie practică din întreaga Scriptură, un adevărat curs de trăire creștină, menit să demonstreze că atât credința, cât și faptele, ca rezultat al unei trăiri creștine autentice, sunt indispensabile. Această epistolă nu a fost scrisă, așa cum cred mulți, ca replică la epistolele pauline,

care accentuează doar credința (*sola fide*) ca și condiție a mântuirii, pentru că la vremea când Iacov a scris-o (aprox. 44-45 d.Cr.), probabil că nu exista încă niciuna dintre scrierile pauline¹, ci a fost scrisă pentru a convinge credincioșii creștini că, deși faptele nu sunt necesare ca și condiție a mântuirii, ele sunt absolut necesare ca și consecință a mântuirii. O credință veritabilă se va vedea în mod cert în viața de fiecare zi a creștinului. O persoană care susține că L-a primit pe Isus Cristos ca Mântuitor, trebuie să demonstreze că L-a încoronat și ca Domn.

Neil Postman, în cartea sa *Amusing Ourselves to Death*, afirmă că televiziunea a creat o cultură a informării fără obligația de a reacționa. Oamenii văd lucruri bune sau rele, află idei pozitive sau negative, ascultă știri care contează sau nu, dar nu reacționează la ele.² Din păcate, Biserica a fost atinsă de acest sindrom a lipsei de reacție față de mesajul lui Dumnezeu și prea puțini sunt cei care iau atitudine cu privire la el. Pentru o astfel de situație, *Epistola lui Iacov* este cel mai potrivit antidot. Ar trebui să fie o bucurie extraordinară pentru noi să citim și să aplicăm mesajul acestei epistole.

Nu putem trece cu vederea că, multă vreme, scrierea lui Iacov a suferit din cauza neînțelegerii sau a înțelegerii ei greșite, cel mai notoriu caz fiind cel în care marele reformator Martin Luther a numit-o o „epistolă de paie”, din cauza aparentei contradicții între justificarea „*sola fide*” predicată de apostolul Pavel și justificarea „*sola fide*”, demonstrată însă printr-o trăire sfântă, predicată de Iacov. Luther scria în introducerea primei ediții a propriei traduceri în limba germană a Noului Testament din 1522:

Evangelhia lui Ioan și prima sa epistolă, epistolele Sfântului Pavel, în special cele către Romani, Galateni și Efeseni și Prima Epistolă a Sfântului Petru – acestea sunt cărțile în care-L descoperim pe Cristos și care ne învață tot ceea ce este folositor, astfel încât să nu mai avem nevoie de altă carte sau doctrină. În schimb, Epistola Sfântului Iacov este una de paie în comparație cu ele, pentru că nu are deloc un caracter evanghelic.³

CAPITOLUL I

IDENTITATEA ȘI INTENȚIA AUTORULUI

IDENTIFICAREA AUTORULUI

Înainte de a începe studiul propriu-zis al *Epistolei lui Iacov*, trebuie să vedem cine a fost autorul ei, deoarece identificarea lui nu a fost deloc ușoară. Părerile cercetătorilor sunt împărțite, majoritatea oscilând între Iacov, fiul lui Zebedei și fratele lui Ioan și Iacov, fratele Domnului Isus. Totuși, haideți să vedem toate opțiunile posibile.

Ca urmare a faptului că Dumnezeu l-a ales pe Iacov, fiul lui Isaac, să primească binecuvântările promise bunicului său Avraam și a faptului că a fost tatăl celor doisprezece patriarhi, din care a ieșit poporul ales, acest nume era destul de des întâlnit la copiii lui Israel. Era o onoare ca un băiat evreu să poarte numele celui ce luptase cu (Îngerul lui) Dumnezeu și ieșise biruitor. Astfel, în Noul Testament întâlnim nu mai puțin de cinci persoane care poartă acest nume:

(i) Iacov, tatăl unuia dintre cei doisprezece apostoli ai Domnului numit Iuda (nu Iscarioteanul – Luca 6:16). Acest personaj nu mai apare niciunde în textul biblic, prin urmare ar fi foarte greu să credem că are vreo legătură cu această epistolă.

(ii) Iacov fiul lui Alfeu, unul din cei doisprezece apostoli (Matei 10:3; Marcu 3:18; Luca 6:15; Fapte 1:13). Dacă privim cu atenție în textele din Matei 9:9 și Marcu 2:14, vom observa că Matei și Levi sunt una și aceeași persoană și că este, de asemenea, fiul lui Alfeu.

Prin urmare este foarte posibil ca Matei și Iacov să fi fost frați.¹⁰ Nici despre acest personaj nu se cunosc prea multe detalii, de aceea credem că nu poate avea legătură cu epistola aceasta.

(iii) Iacov, numit „cel Tânăr”, care este menționat în Marcu 15:40; Matei 27:56; Ioan 19:25. Din nou, nu se știe aproape nimic despre el, cu excepția faptului că pe mama lui o chema Maria (Marcu 16:1; Luca 24:10) și ar fi imposibil să-i fie atribuită lui scrierea din Noul Testament.

(iv) Iacov, fratele lui Ioan, fiul lui Zebedei, alt ucenic al Domnului (Matei 10:2; Marcu 3:17; Luca 6:14; Fapte 1:13). În prezentarea evangheliilor, Iacov nu apare niciodată despărțit de fratele său Ioan (Matei 4:21; 17:1; Marcu 1:19, 29; 5:37; 9:2; 10:35, 41; 13:3; 14:33; Luca 5:10; 8:51; 9:28, 54). El a fost primul dintre apostoli care a fost martirizat, fiind decapitat în baza unui ordin dat de Irod Agripa I, în anul 44 d. Cr. (Fapte 12:2). Al patrulea Codex Latin Corbeiensis, la sfârșitul epistolei lui Iacov are o notă de subsol care-i atribuie autoritatea acestei epistole lui „Iacov, fiul lui Zebedei”, însă singurul loc în care a fost luat în serios acest fapt a fost Biserica Spaniei, pe la sfârșitul secolului al XVII-lea.¹¹ Acest lucru a fost făcut în virtutea faptului că Sfântul Iacov de Compostella, patronul spiritual al Spaniei, este identificat cu Iacov, fiul lui Zebedei. Era firesc ca Biserica Spaniei să fie predispusă să atribuie sfântului său protector autoritatea unei epistole canonice. Problema este că martirajul lui Iacov a avut loc cu mult înainte ca această epistolă să fie scrisă și, în afară de Codex Corbeiensis, nu există nicio altă sursă care să-i atribuie lui proveniența scrierii.

(v) Iacov, fratele Domnului. Deși cercetătorii Bibliei nu au putut găsi o sursă mai veche de prima jumătate a secolului al III-lea (Origen) care să-i atribuie acestui Iacov epistola, lui i-a fost atribuită întotdeauna scrierea ei. Chiar și Biserica Romano-catolică a susținut mereu că această epistolă este canonică și că a fost scrisă de un apostol (Conciliul de la Trent din 1546 a hotărât definitiv acest lucru). Ieronim sugerează și el că acest Iacov

este nimeni altul decât fratele lui Iose, Iuda și Simon, fiii Mariei, mama Domnului Isus (Marcu 6:3).¹² De fapt, de-a lungul istoriei Bisericii, majoritatea comentatorilor Sfintei Scripturi i-au atribuit lui proveniența acestei scrieri. Ba chiar și surse extra-biblice vin în sprijinul acestui argument. De exemplu, cel mai cunoscut istoric evreu, Iosefus Flavius, spune în *Antichități Iudaice*, că Iacov, fratele lui Isus, a scris această epistolă.¹³

Dacă așa stau lucrurile, atunci autorul acestei epistole este unul dintre cei care au respins mesianitatea lui Isus atâta vreme cât acesta a trăit pe pământ (cf. Ioan 7:5). Nu era deloc ușor pentru un evreu să recunoască mesianitatea Unuia care crescuse în aceeași casă cu el, care mâncase din aceeași farfurie cu el, cu care se jucase și lucrase împreună, mai ales că evreii aveau o oarecare preconcepție cu privire la proveniența lui Mesia, despre care credeau că nimeni nu va ști de unde vine (sau de unde este – vezi Ioan 7:27). Probabil de aceea, după învierea Sa, Domnul a trebuit să i se arate în mod special lui Iacov, pentru a-l ajuta să creadă că El este adevăratul Mesia al lui Israel (vezi 1 Corinteni 15:7). O astfel de descoperire l-a transformat complet pe Iacov, așa încât avea să devină liderul de necontestat al Bisericii din Ierusalim (Fapte 12:17; Galateni 2:9).

Limbajul folosit de Iacov în cadrul Conciliului de la Ierusalim ce a avut loc în anul 45 d. Cr. este izbitor de asemănător cu cel al *Epistolei lui Iacov*, fapt care i-a determinat pe majoritatea comentatorilor biblici să afirme fără nicio rețineră că paternitatea acestei scrieri îi aparține lui Iacov, fratele de trup al Domnului.¹⁴

IDENTITATEA AUTORULUI

În ciuda poziției proeminente pe care o deținea în cadrul Bisericii de la Ierusalim, istoricul Eusebiu numindu-l „primul *episcop* al Ierusalimului”, și chiar Pavel însuși recunoscându-l ca fiind unul dintre liderii acelei biserici (Galateni 2:9), Iacov nu

CAPITOLUL V

ISUS – DOMN PESTE INCERTITUDINILE NOASTRE

Care ar fi lucrul pe care l-ai cere, dacă ai fi absolut sigur că Dumnezeu ți-ar da orice îți dorești? O viață lipsită de orice griji? O căsnicie reușită? Copii sănătoși, frumoși și inteligenți? O carieră de succes? O lucrare încununată cu rezultate spectaculoase? Te las să te mai gândești?

Singura persoană căreia i s-a oferit vreodată posibilitatea să ceară orice și-ar fi dorit a ales să ceară ceva destul de surprinzător: înțelepciune. Este vorba despre Solomon, fiul moștenitor al celui mai apreciat rege al Israelului din toate timpurile. Fiind chiar la începutul mandatului său, tânărul conducător al poporului ales era încă în perioada când: „...iubea pe Domnul și se ținea de obiceiurile tatălui său David” (1 Împărați 3:3). Într-o zi: „Împăratul s-a dus la Gabaon să aducă jertfe acolo, căci acolo era cea mai însemnată înălțime. Solomon a adus o mie de arderi de tot pe altar. La Gabaon, Domnul S-a arătat în vis lui Solomon, noaptea, și Dumnezeu i-a zis: „Cere ce vrei să-ți dau!” (3:4-5). Ca urmare a jertfelor extravagante și costisitoare ale lui Solomon, Dumnezeu a răspuns gestului său de dragoste cu o ofertă incredibilă: „Cere ce vrei să-ți dau!”

Deși tânărul rege făcuse câteva greșeli grave în puținul timp de când urcase pe tron: alianța cu Faraon, împăratul Egiptului și

căsătoria cu fiica acestuia, precum și tolerarea închinării pe înălțimi (tradiție păgână de închinare a triburilor canaanite locale),⁴⁹ întâmplarea de la Gabaon ilustrează modul neașteptat prin care Dumnezeu răspunde iubirii omului și, mai ales, evidențiază urmările inimaginabile care pot apărea atunci când rugăciunile noastre ating inima lui Dumnezeu.

Când citim primele două capitole ale cărții *1 Împărați*, și vedem greșelile intolerabile ale lui Solomon, dar și capitoul 11, care descrie felul în care Solomon s-a depărtat de Dumnezeu, ajungând, în cele din urmă, idolatru, mai firesc este să ne întrebăm de ce i-a îngăduit Dumnezeu să urce pe tronul lui Israel, sau de ce nu l-a detronat de la prima greșeală, decât să recunoaștem că El este Cel care îi oferă celui care avea să provoace (în mod indirect) ruptura definitivă între semințiile poporului lui Dumnezeu un „cec în alb”, pentru a-i împlini orice dorință.

Nu-i așa că te bucuri că Dumnezeu este plin de răbdare și compasiune față de oameni? Așa-i că dacă ai fi fost în locul lui Solomon ți-ar fi plăcut să ai parte la fel ca el de binecuvântările nemeritate ale lui Dumnezeu? N-am primit noi uneori unele dintre cele mai calde îmbrățișări din partea lui Dumnezeu atunci când nu ne descurcam deloc bine în umblarea noastră cu El? N-a fost dragostea Lui cea care ne-a cucerit inimile când am văzut cât este de îndurător cu noi? Câtă dreptate avea David când recunoștea, probabil cu lacrimi în ochi, aducându-și aminte de propriile păcate, că:

*Domnul este îndurător și milostiv,
îndelung răbdător și bogat în bunătate.
Nu ne face după păcatele noastre,
și nu ne pedepsește după fărădelegile noastre.
Ci cât de sus sunt cerurile față de pământ,
atât este de mare bunătatea Lui pentru cei ce se tem de El;
cât este de departe răsăritul de apus,
atât de mult depărtează El fărădelegile noastre de la noi.*

*Cum se îndură un tată de copiii lui,
așa se îndură Domnul de cei ce se tem de El*

(Psalmul 103:8-13).

Vorba lui Creangă: „Nu știu alții cum sunt, dar eu...”, când privesc în urmă la propria-mi viață, tot ce văd este: bunătate, credincioșie, răbdare și îndurare din partea lui Dumnezeu, scrise cu majuscule peste falimentele mele. Parcă Psalmul 103 ar fi fost scris special pentru mine. Nu aș vrea să mă înțelegeți greșit, cum că aș încerca să găsec scuze căderilor celor credincioși, mă lupt cu toată ființa împotriva păcatului, ci vreau mai degrabă să înțelegeți contextul uneia dintre cele mai uimitoare oferte făcute vreodată de Dumnezeu unui om care nu merita nimic din partea Lui. În ciuda falimentelor sale spirituale, Solomon și-a vărsat inima înaintea Domnului și a recunoscut că este neînțelept și că dorința lui cea mai mare este să facă cinste lui Dumnezeu printre națiunile păgâne, judecând cu pricepere poporul Său.

Una dintre cele mai mari nevoi ale oamenilor este înțelepciunea. De ce înțelepciunea? De ce nu banii, faima, fericirea, sănătatea? Pentru că înțelepciunea este capacitatea de a-L vedea pe Dumnezeu așa cum este (Sfânt) și de a ne vedea pe noi așa cum suntem (păcătoși). Solomon însuși avea să recunoască mai târziu că înțelepciunea este virtutea care ne ajută să ne temem de Domnul (Proverbe 1:7; 9:10).

Dumnezeu, care este un izvor nesecat de înțelepciune, dorește ca noi să fim oameni înțelepți, tocmai pentru a putea să ne apropiem mai mult de El, de a ști cum să ne comportăm în mijlocul încercărilor (vs. 2-4) și cum să ne ferim de ispite (vs.9-15). Iacov spune că Dumnezeu este pregătit să ofere înțelepciune tuturor oamenilor. Trebuie doar să îndeplinim condițiile puse de El. *„Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată. Dar s-o ceară cu credință, fără să se îndoiască deloc, pentru că cine se îndoiește seamănă cu valul mării, tulburat și împins de vânt încoace și încolo. Un astfel de om să nu se aștepte să primească ceva*

de la Domnul, căci este un om nehotărât și nestatornic în toate căile sale” (1:5-8).

Observați că autorul spune că tot ceea ce ne împiedică să primim înțelepciune (și orice alt lucru pe care-l cerem de la Dumnezeu) este atitudinea de incertitudine, de îndoială și nesiguranță. Iacov este atât de categoric încât spune că un om care este cuprins de îndoială nici nu mai trebuie să se deranjeze să se roage, pentru că nu are nici o șansă să primească ceva de la Dumnezeu. Termenul folosit aici de Iacov pentru „incertitudine” sau „îndoială” este grecescul *diakrinoos*, care are înțelesul de „a merge în direcții opuse”.⁵⁰ Este imposibil să te îndoiești de răspunsul lui Dumnezeu și în același timp să aștepti să primești lucrul cerut. Autorul spune clar că, în acest caz, persoana care s-a rugat și Dumnezeu, care poate da răspunsul potrivit, merg în direcții opuse. Omul nu s-a pus de acord cu Dumnezeu asupra lucrului cerut. Prin urmare, din cauza îndoielii, el nu are nici o șansă să primească ceva de la Dumnezeu.

Primul păcat al omenirii a început cu o întrebare, care avea să tragă vălul întunecat al îndoielii peste ochii lui Adam și ai Evei: Oare? „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat...?” (Genesa 3:1). De atunci încolo, îndoiala a devenit unul dintre păcatele preferate ale diavolului și, din păcate, mulți oameni trăiesc sub stăpânirea incertitudinii. Dintre toate făpturile de pe pământ, oamenii sunt singurii care caută mereu justificări și dovezi raționale pentru tot ceea ce se întâmplă.⁵¹ Sunt dispuși să pătrundă până în nucleul atomilor și să se avânte în spațiul cosmic, numai să aibă certitudini cu privire la lucrurile care-i frământă, și de cele mai multe ori sensul real al lucrurilor le scapă. Oare de ce? Să fie din cauză că răspunsurile la adevăratele probleme ale vieții nu țin de lumea materială, singura pe care o vedem, ci de cea spirituală, una care celor mai mulți le este complet necunoscută? Haideți să vedem de ce este Iacov atât de categoric în privința incertitudinilor noastre.

INCERTITUDINEA ANULEAZĂ CREDINȚA NOASTRĂ

Prima condiție pe care Dumnezeu o pune în schimbul dăruirii înțelepciunii este credința. Ea este cea care ne înalță inimile spre Dumnezeu și ne face plăcuți Lui (cf. Evrei 11:6). Ea este indispensabilă rugăciunii. Nici nu are rost să ne gândim măcar să cerem ceva de la Dumnezeu dacă nu credem că El ne poate da lucrul de care avem nevoie.

Găsim principiul cererii cu credință, fără îndoială, expus foarte clar chiar de Domnul Isus. Când ucenicii au văzut că smochinul pe care-l blestemase Domnul s-a uscat complet, au întrebat: „*Cum de s-a uscat smochinul acesta într-o clipă?*” (Matei 21:20) Răspunsul Său seamănă foarte bine cu îndemnul fratelui Său, Iacov: „*Adevărat vă spun că, dacă veți avea credință și nu vă veți îndoii, veți face nu numai ce s-a făcut smochinului acestuia, ci chiar dacă ați zice muntelui acestuia: „Ridică-te de aici și aruncă-te în mare!” se va face. Tot ce veți cere cu credință, prin rugăciune, veți primi*” (Matei 21:21-22).

Asemenea Domnului Isus, Iacov leagă primirea înțelepciunii de rugăciunea făcută cu credință. Nu pot fi separate una de cealaltă. Isus a zis: „*De aceea vă spun că, orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați primit, și-l veți avea*” (Marcu 11:24). Unele traduceri sunt diferite, însă textul grecesc spune: „*credeți că l-ați primit*”. Scribiți de mai târziu care au copiat manuscrisele greșești și unii comentatori au dat acestei expresii înțelesul „*credeți că-l veți primi*”. Totuși, dacă luăm textul așa cum se află el în manuscrisele timpurii, care sunt și cele mai vrednice de crezare („*credeți că l-ați și primit*”), Domnul spune că atunci când cerem ceva, credința care va da rezultate este manifestată prin certitudinea că atunci când ne rugăm pentru ceva, Dumnezeu este de acord să ne îndeplinească cererea.⁵²

În comuniunea cu Dumnezeu, care apare în rugăciunea sinceră, credința noastră se poate manifesta, așa cum susține Wayne Grudem, „pe măsură ce Dumnezeu ne inspiră sentimentul

de siguranță că El a hotărât să ne îndeplinească cererea.”⁵³ Această credință autentică nu poate fi „indusă” prin niciun fel de rugăciune frenetică sau efort emoțional amplificat, nici nu ne-o putem impune rostind cuvinte pe care nu le credem. Lucrul acesta ni-l poate da numai Dumnezeu, în funcție de nevoia noastră, de sinceritatea cu care-l cerem și de disponibilitatea de a-l primi. Credința biblică este încrederea în Dumnezeu Atotputernic, bazată pe faptul că Îi credem promisiunile și ne bazăm pe spusele Sale. Dumnezeu răspunde nevoii noastre de înțelepciune în funcție de încrederea în promisiunea că El este sursa și dătătorul ei, cât și de sinceritatea cu care o cerem.

Lev Tolstoi descrie într-una dintre cărțile sale povestea a trei călugări bătrâni care locuiau pe o insulă sărăcăcioasă. Aceștia erau atât de simpli în felul lor de a trăi și de a comunica cu Dumnezeu, încât singura rugăciune pe care o rosteau era următoarea: „Doamne, ai milă de noi!” Rugăciunea lor simplă, dar sinceră, avea adesea ca rezultat adevărate miracole. Atunci când aveau nevoie de ceva, Dumnezeu trimitea câte un om cu barca să le ducă cele necesare.

Episcopul din regiune, auzind de cei trei călugări și de rugăciunea lor simplă, s-a hotărât să meargă la ei pentru a-i învăța rugăciunile canonice. Ajungând pe insulă, acesta a căutat să-i facă pe cei trei să înțeleagă că nu se cade să repete mereu aceeași rugăciune și că trebuie să învețe să se roage așa cum se face în biserică. După ce a petrecut o vreme cu cei trei călugări bătrâni, episcopul a plecat de pe insulă, îmbarcându-se pe vaporul cu care venise. La puțin timp după plecarea sa însă, nu mică i-a fost mirarea când a observat că bătrânii călugări au început să alerge pe valurile apei ca să prindă vasporul din urmă. „Am uitat minunatele dumneavoastră rugăciuni pe care ni le-ați spus”, strigară cei trei când se apropiară destul de mult de vapor încât să poată fi auziți de episcop. Cuprins de un sentiment de rușine, episcopul le răspunse: „Frații mei, puteți să vă rugați și de-acum încolo așa cum v-ați rugat și până acum!”

Nu vă îngrijorați de nimic, ci, în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri.

-Filipeni 4:6 -

Dacă creștinii și-ar petrece tot atâta timp rugându-se cât petrec bârfind, în curând n-ar mai avea ce să bârfească.

-Anonim -

CAPITOLUL XXX

ISUS – DOMN PESTE INCAPACITĂȚILE NOASTRE

Puține pasaje biblice au generat de-a lungul secolelor mai multe discuții printre comentatorii Sfințelor Scripturi decât Iacov 5:13-18. Romano-catolicii au găsit în acest text suportul biblic de care aveau nevoie pentru sacramentul mirungerii, prin care se crede că participanții primesc Duhul Sfânt, care-i abilitează să trăiască o viață sfântă și să mărturisească lucrarea pe care Dumnezeu a făcut-o în viața lor. Așa numiții „vindecători prin credință” s-au folosit de acest text pentru a învăța că rugăciunea este un fel de leac universal pentru orice boală cu care se confruntă creștinii. Iar alții au găsit în acest pasaj un precedent al ungerii cu untdelemn, ca metodă de eficientizare a rugăciunii pentru cei bolnavi. Chiar dacă nu suntem de acord cu părerile lor, trebuie să recunoaștem că pasajul ridică o serie de întrebări peste care nu putem trece cu ușurință:

- ◆ Despre ce suferință vorbește Iacov în versetul 13?
- ◆ Ce fel de bolnavi are în vedere în versetul 14?
- ◆ În ce fel rugăciunea bătrânilor bisericii este diferită de cea a altor credincioși? (14-15)
- ◆ Ce este ungera cu untdelemn din versetul 14?

- ◆ Rugăciunea credinței din versetul 15 îi restaurează întotdeauna pe cei bolnavi?
- ◆ Ce legătură este între păcat și boală? (15)
- ◆ De ce Iacov introduce o ilustrație despre ploaie în mijlocul unei discuții despre vindecare? (17-18).

Pentru a putea răspunde cât mai corect la întrebările de mai sus, trebuie să ținem cont de una dintre cele mai elementare reguli ale hermeneuticii (metodologia interpretării și înțelegerii corecte a unui text), și anume: analizarea lor în context. Biblia nu este o colecție de versete care pot fi înțelese izolat, prin urmare, pentru a înțelege un pasaj în mod corect trebuie să-l interpretăm în lumina paragrafelor care-l preced și-l urmează, a capitolului din care face parte, a întregii cărți și chiar a întregii Scripturi. A ignora această regulă de interpretare înseamnă a sacrifica înțelesul corect în favoarea celui preferat de cititor. Pe bună dreptate, cineva a spus că un text scos din context devine un pretext.

Analizând contextul istoric al Epistolei lui Iacov, aflăm că autorul a scris această epistolă pentru credincioșii evrei care au fost forțați să plece din Palestina în alte țări ale lumii (1:1) din cauza persecuției înregistrată în Fapte 8:1-4, despre care citim că: *„Saul se învoise la uciderea lui Ștefan. În ziua aceea s-a pornit o mare prigonire împotriva Bisericii din Ierusalim. Și toți, afară de apostoli, s-au împrăștiat prin părțile Iudeii și ale Samariei. Niște oameni temători de Dumnezeu l-au îngropat pe Ștefan, și l-au jelit cu mare tânguire. Saul, de partea lui, făcea prăpăd în Biserică; intra prin case, lua cu sila pe bărbați și pe femei și-i arunca în temniță. Cei ce se împrăștiaseră mergeau din loc în loc și propovăduiau Cuvântul.”*

Fiind atât evrei, cât și creștini, destinatarii lui Iacov se confruntau cu ostilitatea păgânilor printre care merseseră să trăiască. Nu era deloc ușor să lase totul în urmă pentru a scăpa de furia prigonitorilor, iar când ajungeau într-un colț de lume unde aveau impresia că nu-i cunoștea nimeni, să se trezească cu un alt val de ostilitate din partea localnicilor. Iacov le înțelegea durerea,

de aceea își începe epistola în felul următor: „*Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări...*” (1:2). Mai mult, el își încheie epistola în același fel, arătând compasiune față de cei aflați în necazuri. În primele șase versete din capitolul 5 am văzut preocuparea lui față de sfinții persecutați până la moarte, iar în versetele 7-11 îi îndeamnă să fie răbdători în necazuri și să nu caute să se răzbune singuri, căci Judecătorul tuturor este chiar la ușă.

Prin urmare, înțeles în lumina contextului general (cel al întregii epistole) și a celui particular (capitolul 5), credem că pasajul Iacov 5:13-18 nu tratează problema bolilor și vindecărilor fizice, ci a celor spirituale. Nu ar avea niciun sens ca, după ce autorul îi are în vedere pe parcursul întregii epistole pe cei doborâți de întristare și slăbiciune spirituală, să treacă direct, fără nicio introducere prealabilă la problema bolilor fizice și cum pot fi acestea vindecate. De fapt, de ce l-ar interesa pe Iacov problema vindecării fizice când destinatarii săi aveau nevoie de restaurare spirituală? Vom vedea și mai clar în ultimul pasaj al epistolei (5:19-20) că tocmai despre restaurarea celor căzuți pe calea credinței este vorba.

Nu vrem să susținem aici că problema vindecării celor bolnavi din punct de vedere fizic nu este importantă. Nici pe departe! Nu vrem să spunem nici că rugăciunea pentru astfel de bolnavi este ineficientă. Ci, vrem să evidențiem că Iacov nu vorbește despre această problemă în 5:13-18. Contextul ne arată clar că autorul are în vedere mai degrabă restaurarea spirituală a celor căzuți decât vindecarea fizică a celor bolnavi. Aceasta este tema întregului capitol 5.

Trebuie să recunoaștem că sunt mulți creștini care preferă să vadă mai degrabă o vindecare fizică decât una spirituală, pentru că vindecările fizice sunt exterioare și spectaculoase, pe când cele spirituale se petrec în interior și sunt imperceptibile ochiului uman. Or, așa numiții „vindecători prin credință” tocmai asta caută: lucrări spectaculoase de pe urma cărora să primească slavă din partea oamenilor.